

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Venerabilis Patris Thomæ à Jesu ... Opera Omnia

Homini Religioso Et Apostolico Tam Qvo Ad Vitæ Activæ, Qvam Contemplativæ functiones utilissima, Duobus Tomis Comprehensa. In Qvibus Singlari Pietate, Varia Ervditione Clariori Et Breviori Stylo Continentvr Et Explicantvr ...

Tomás <de Jesus>

Coloniæ Agrippinæ, 1684

Capvt XXII. De Maronitarum natione.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38601

mortem propter Christianitatem. Et etiam refero Sanctitati tuae, da auxilium, & misericordiam Christianis, & salva eos à manibus iniquorum. Et precor, & rogo ne nostri obliviscaris in orationibus tuis sanctis omni tempore: Et precipue ne obliviscaris scribere nobis, ut sciamus sanitatem tuam, & Populi tui, piorum Christianorum, ut cor nostrum cognoscas: ore suo referet Sanctitati tuae Ter Jacob Sacerdos, sanctae orationes tuae sint nobiscum. Amicus animo, & corpore. Amen Anno 7104. Christi 1546. Idichion 9.

CAPVT XXII.

De Maronitarum natione.

Maronitae, non ab haeretico nomine *Maron* sunt cognominati, ut falso sibi Prateolus & alij persuaserunt, sed potius à *sancto Marone*, cujus Monasterij Monachi *Maronitae* dicebantur, ut accuratè colligit Card. Baron. *Tomo 7. sub annum Christi 518.* ex Synodo quadam Tyri eodem tempore celebrata: ad quam aliqui Archimandritae contra Haereticos Eutychianos literas scribentes. Inter hos primo loco habetur subscriptio *Alexandri Archimandritae Monasterij S. Maronis*, qui *Maronitae* dicebantur, omnes professores & defensores tunc Catholicae veritatis. Et licet postea à fide declinantes anno 699. ab Ecclesia Catholica discedentes, teste Prateolo, Eutycheri, Dioscoro, & Monophysitis haereticis adhaererint, tandem, ab olito diro schismate, ad Sanctae Romanae Ecclesiae communionem Catholicam, divino afflante spiritu, redierunt. Celebrata est haec cum Ecclesia Catholica unio per manus Emerici Antiocheni Patriarchae, ac postea eorum Patriarcha Generali interfuit Concilio Romae celebrato sub *Innocentio* hujus nominis tertio, circa annum Domini 1215. quare de Maronitis pauca inferenda hinc operi existimavi, ut si forte Evangelici operarij in illum Orientis tractum aliquando pro animabus Deo lucrandis mittantur, morum ac Religionis istius Catholicae gentis non ignari, illis etiam consulere possint.

Maronitae igitur, teste Antonio Possævino in *Apparatu*, verbo *Maronita*, Libani montis in Syria incolae, sub eorum Patriarcha, pietatem ac fidem erga Romanum Pontificem, & sedem Apostolicam, uni ex omnibus Orientis populis integram, à tempore *Innocentij* iij. retinuerunt. Eorum Patriarcha, qui dicitur *Maronitarum*, qui que appetit Antiochenus vocari, cum apud se extet ejus nominis monumentum in antiquis scriptis aliquot, monachus est: (Monachi enim fiunt, nisi & antea sint, quicunque ad Episcopatus evehuntur) & octo, novemve (sub se Suffraganeos habet Episcopos, in monte Libano, qui valde protenditur, ac cujus ambitus est septingentorum millium passuum Patriarchae est sedes in Monasterio, seu Cenobio, in quo paulo plus viginti Monachi degunt, qui Monachi dicuntur *S. Antonij*. Abest id Cenobium Tripoli Syriae, (ubi Mercatores agunt Turcae, Judaei, alij, & paucissimi Christiani, qui sacellum habent domi) viginti quinque passuum millibus. Porro cum in monte Libano Civitas nulla, pagi tantum, & hi frequentes, neque exigui

sint, omnes Catholici sub unius Patriarchae spirituali ditione vivunt. Duos Principes, sive Praefectos habent, qui Diaconi (licet Laici) ab ijs vocantur, quique Juri dicendo ijs praesunt, quique Christiani & pij sunt. Tributa pendunt Turcis plusquam ferre possint, Singuli verò, ubi aetatem duodecim annorum exceperint, singulis annis 17. aureos numos, è solo autem sive agris pro singulo spatio, quod sexdecim Spithamas complectitur, aureum quotannis Turcis Quattoribus pendunt: quod tributum nisi certo die persolvant, agri ijs demuntur, aut jacturam ingen em bonorum patiuntur. Cumque eam ob causam Turcae minitati fuissent, incolae sese missuros Turcas, qui partem illam agrorum, quae vacua maneret, excolerent, duobus millibus alijs aureis in singulos annos pacti sunt Maronitae, sese vexationem illam, sive Turcarum commercium redempturos, sic integri ab omni Turcarum consuetudine vivunt. Et verò Maronitae, non solum in Montis Libani tractu, verum etiam Damasci, Aleppi, & in aliqua Cyprum parte sic vitam agunt, ut Patriarchae suo obediant, & ritum, qui apud eos est Catholicum simplici ductu, & singulari propensione sequantur. Excommunicationem, quo uno spirituali gladio Patriarcha saepe uti cogitur, ut homines vel à peccatis arceat, vel in officio contineat, magnopere evitentur ac metuunt.

Ceterum apud Patriarcham diligenter aservantur diplomata Pontificia Romanae Sedis, jam inde usque ab *Innocentio* iij. ac deinceps à reliquis Pontificibus, qui ad eos vel Legatum, aliquando Cardinalem *S. Marcelli*, vel alios miserunt: cumque in litteris Pontificijs olim admoniti fuissent Maronitae, una cum Graecis, ne aliquos errores tenerent, sed abjicerent; factum est, ut à quibusdam, qui eò ex Urbe commigraverant, existimaretur, iisdem Maronitis erroribus teneri, quibus plerique Graeci implicarentur; nimirum processionis Spiritus Sancti à Patre damtaxat, negationis Purgatorij, & aliorum ejusmodi dogmatum. At Maronitae ingenue non solum testati sunt, ab ijs erroribus se esse alienissimos, verum etiam plura in suis libris, ac liturgijs demonstrant, quibus & Catholica dogmata constanter tuentur, & re ipsa in anniversarijs caeterisque de sanctorum officiis crebri sunt.

Quin etiam cum astu Jacobitarum, apud quos non paucae sunt haereses, varij libri disseminati fuissent inter Maronitas, accidit, ut qui eos reperit, dum ex Urbe missus est, putaret Maronitarum esse errores, qui revera sunt Jacobitarum. Quamobrem conquesti sese purgarunt, & novissimè professi sunt omnem fidem, atque obedientiam *Clementi VIII.* Pont. Max. qui ad eos allegavit duos Sacerdotes ex Patribus Societatis, simul cum Episcopo, quorum primus fuit Hieronymus Dandinus Theologus, doctus & perspicax, qui etiam generalem confessionem per interpretem excepit unius ex illis 2. Diaconis, cui & Eucharistiam sub una specie portexit, cum sub duabus soleant communicare.

Hujus autem missionis à Pontifice Maximo ad montem Libanum causa fuit, ut oculis ipsis cerneretur, num, qui sumptus in Urbe alendo seminario Maronitarum fierent benè ponerentur: quare spes aut restituendae, aut propagandae Religionis Christianae in eo esset tractu.

Missus à Pontifice per eundem Dandinum ad Patriarcham apparatus integer holosericus aureus, ad Sacrum Patriarchali ceremoniam & in-

& indumentis faciendum. Missæ item varæ cister librorum Chaldaea lingua eusorum in urbe, quibus ex liturgiæ, quæ sunt S. Jacobi, Sancti Petri, & S. Sixti Pontificis Max. recitari possent, cum in eo tractu nulli essent libri, nisi manuscripti, & hi vel laceri vel erroribus fortè aspersi. Missa item, quæ dicuntur Officia, eadem lingua, ad Desam, ac Beatissimam Virginem orandam. Nam Chaldaea tantum lingua sic in facris utuntur, quemadmodum nostri sacerdotes Latinæque habentur inter eos docti, qui Chaldaicam linguam callent, licet aliis disciplinis excellenti non sint, præter eos alumnos Sedis Pontificiæ, qui ex Urbe ad missi sunt, quorum alter jam hujus Patriarchæ condjutor est creatus, & factus Episcopus, uti & alter alterius Episcopatus. Communis porro eorum lingua est Arabica, homines robusti, & magno animo, & qui non minimi momenti futuri sperantur, ad rem Christianam bene gerendam.

Abusus autem potius quidam, quam errores in dogmatibus itrepere apud Sacerdotes illos Montis Libani, qui ut efficacius atque suavius amoverentur, rogavit Patriarcha, ut id mandato summi Pontificis fieret. Hoc enim nomen summo apud ipsos est in honore, ut facile omnes essent obtemperaturi.

Et verò argentei calices à Pontifice Maximo, & instrumenta ferrea ad conficiendas hostias, & vestes aliæ sacræ pro alijs sacerdotibus missæ sunt, ac per eundem P. Dandinum illatæ, quæ omnia gravissima fuerunt.

Commoratus est duobus mensibus in Monasterio Patriarchæ ipse Pater Societatis Jesu cum Socio Sacerdote: quo tempore cum senex Patriarcha, qui jam professionem fidei, & obedientiam summo Pontifici dederat, diem obiisset, alter per Synodam, ut solent, sefectus est, qui eandem fidei professionem & obedientiam præstitit. Patriarcha autem Societatis officium, quod poterat humanitati exhibere Patriarchæ, & Monachi, licet hi vivant parè, vixque obsonis utantur alijs, præter orizam, juscula, herbas: vinum autem bibant tantummodo festis, aquam profertis, humidam: noctu vero & interdium, cum matutinas, & reliquas horas diebus festis recitant, conflant populi. Sacerdotes castè & cælibes vivunt, sed nullis studijs literarum additi: quod reliquum habent temporis, id præstant cultura in agris, sive ut operarios ad laborem hortentur, sitque unde & cibus percipi, & tributum persolvi possint. Porro quæ ibidem ab eodem P. Dandino fuerit constituta, priusquam inde discederet, hæc ferme sunt.

Nullus, saltem junioris ætatis, ad Sacerdotium admittatur, qui uxorem non duxisset. Cum igitur à P. Dandino declaratum esset, conjugium sacerdotibus in aliquo Orientis tractu licet usurpatum, non fuisse tamen unquam ab Ecclesia imperatum, statutum est, ne in posterum quisquam ad id cogatur, sed liberè qui in calibatu vivere velint, sacris initiuntur.

Nulla Concio de rebus ad spiritum attinentibus habebatur, sed solum quibusdam diebus festis aliqua Homilia alta voce recitabatur. Decretum est, ut aliqui ex doctioribus decernantur, qui singulis diebus festis panem esurienti populo frangant: ad quod præstandum ij præcipuè sunt idonei, qui ex Urbe Roma alumni ad Montem Libanum jam redeunt. Quorum etiam munus erit, summam aliquam Calquam scribere, quæ varijs in

locis à doctioribus Sacerdotibus, alijs indoctoribus explicentur, ut hæc ratione omnes in laicis instituendis, & expiandis unanimes sint. Jamque unum ex Alumnis huic muneri assignaverant.

Cautum porro fuit, ne quis alio Missali utatur, quàm ex ijs, qui missi sunt à Romano Pontifice, vel certè ex antiquis ij tantum in usum essent, qui à Patriarcha erant propria manu subscripti; & uni ex supradictis Alumnis demendatum fuit, ut eos diligenter inspiceret, atque expurgaret erroribus, quibus à Jacobitis fuerant aspersi.

Cautum item, ut reliqui libri examinarentur, quive minus Catholicæ veritati consoni viderentur, apud Patriarcham asservarentur.

Cùm alicubi pueri ad Eucharistiam admittebantur, cautum est, ne posthac ante usum rationis admittantur.

Nullus Casus erat reservatus. Aliqui igitur graviores, tum Episcopis, tum ipsi etiam Patriarchæ reservati, ut magis in officio quisque contineretur.

Religiosi Regulares cum liberis viverent, de disciplina Ecclesiastica in Synodis actum est: Patriarcha pollicitus est, se curaturum, ut ea restitueretur.

Cæterum Montis Libani famina sunt verum honestatis exemplar, vestitus earum modestus: si cui ignoto viro obviam sunt, vel aliò fugiunt, vel certe faciem quam solam detectam ostendere solent, omnino conegunt. Dum divinis officijs inter sunt, protus à viris separata in Ecclesia manent, in ea videlicet parte, quæ est propè ingressum, ulterius procedentibus vitis: abiolutique Divinis officijs, illæ primum è templo exeunt. Quare non prius vitæ suo loco moventur, quàm illæ omnes discesserint.

At verò tam mulierum, quàm virorum modestia, & continentia ex hoc uno maxime conjectari potest, quòd in toto Monte Libano nulla muliercula reperitur, quæ turpi lucro operam navet, neque tamen adulteria, aliave contra honestatem vitia audiuntur. Ex quo facile dignoscitur, quam facile sit juvare in Domino nationem tam Romane Sedi devotam, & incontaminatam, si ad illam operarij mittantur.

CAPVT XXIII.

Hæreses præcipuæ, quæ Iacobitis, Cophitis, Abyssinis & Armenis attribuantur.

Restat jam, ut adea, quæ supra de commemoratis hæresibus attigimus revertamur, ac renovandæ memoriæ causâ, brevius stricteiusque præfatos errores repetamus: quo scilicet & intelligantur iterata planius, & firmiter inculcata teneantur: recensimus tamen illos præcipuè, in quibus nationes istæ consentiunt: his enim, qui aliorum sunt veluti fundamenta, destructis, facillimo negotio alij infirmabuntur.

In primis ferè omnes non firmiter sentiunt, de Primatu Romani Pontificis: veteramque Ecclesiam apud Cophos, Jacobitas, Armenos, & Abyssinos esse tantummodo credunt.